

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.152 van 24 april 1996
in de zaak A. 66.635/IV-15.411.**

In zake : Achiel VAN ROMPUY,
wonende te LOVENDEGEM,
Beiaard 47

tegen :

1. de gemeente LOVENDEGEM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. LEROY,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Achiel VAN ROMPUY op 29 november 1995 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het ministerieel besluit van 6 oktober 1995 houdende goedkeuring van het besluit van de gemeente Lovendegem van 6 juli 1995 houdende het opleggen van een tuchtstraf van het ontslag van ambtswege";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 31 januari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 februari 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten M. VERSTRAETEN en N. AERNOUDTS, die loco Advocaat P. VAN EECKHAUT verschijnen voor verzoeker, van Advocaat P. AERTS, die loco Advocaat Ph. LEROY verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Op 17 mei 1994 zendt hoofdveldwachter DEMAERE van Lovendegem een tuchtverslag aan de burgemeester, waarin hij zich beklagt over de gebrekkige wijze van dienen van veldwachter VAN ROMPUY, verzoeker. Op 9 juni 1994 volgt een nieuw verslag, ditmaal over de betrokkenheid van verzoeker bij de oprichting van een privaatrechtelijke vennootschap en over zijn betrokkenheid bij een andere onderneming, het rusthuis "Diepenbroeck", waarvoor hij op de schrijfmachine van de gemeente brieven zou hebben getikt.

Op 11 augustus 1994 volgt een derde verslag, ditmaal gesteund op een strafdossier, dat door de procureur des konings te Gent op 10 juni 1994 aan de burgemeester is medegedeeld met het oog op disciplinair optreden. Het strafdossier was het gevolg van een anonieme klacht aangaande misbruiken die door verzoeker zouden zijn begaan; het werd door de procureur des konings geseponneerd. De hoofdveldwachter verwijt nu aan verzoeker, op suggestie van de procureur, volgende tekortkomingen: "niet voldoen aan de woonstverplichting"; "handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen" en "overtreding van art. 216 van de Nieuwe Gemeentewet". Bij het verslag voegt de hoofdveldwachter niet het volledige strafdossier, maar een selectie uit de erin voorkomende processen-verbaal.

1.2. Op 13 oktober 1994 wordt verzoeker door de gemeenteraad van ambtswege ontslagen op grond van 8 tenlasteleggingen:

- "1. Zijn veelvuldige ongerechtvaardigde aanwezigheid in home DIEPENBROECK tijdens de diensturen
2. Zijn onbereikbaarheid tijdens de diensturen
3. Het niet opvolgen van stukken.
4. Het negeren van dienstafspraken door gewoonte ontstaan (...)
5. Overtreding van artikel 216 N.G.W., het verkopen van juwelen en sieraden.
6. Het lezen van de streekkrant en de koopjeskrant tijdens de werkuren.
7. Het versturen van faxen vanuit het politiekantoor tijdens zijn ziekteverlof en buiten de normale werkuren en dit voor privé-doeleinden
8. De caféruzie in de Vienna".

1.3. Verzoeker tekent het in het decreet van 24 juli 1991 voorziene beroep aan bij de Vlaamse regering. De partijen worden gehoord op 14 december 1994.

Op 6 januari 1995 besluit de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden het besluit van de gemeenteraad niet goed te keuren, "enerzijds

wegens de schending van de rechten van de verdediging, anderzijds wegens het niet afdoende naar recht bewezen zijn van op zijn minst een aantal van de aan de betrokkene ten laste gelegde feiten". Andere overwegingen leren 1) dat verzoekers rechten van verdediging werden miskend doordat de hoofdvelddwachter twee dagen voor de beslissing van de gemeenteraad een brief heeft verstuurd aan een gemeenteraadslid en doordat een gemeenteraadslid in de zaak als getuige werd gehoord, hoewel uit de voorgeschiedenis bleek dat hij zich niet altijd onpartijdig had opgesteld, 2) dat de minister geen bezwaar zag in het feit dat aan verzoeker geen preciese kennis werd gegeven van de tenlasteleggingen, vermits verzoeker "uit de inzage van het lijvige dossier wel degelijk heeft kunnen afleiden voor welke feiten hij zich heeft moeten verantwoorden", 3) dat twee feiten op basis van een bekentenis door verzoeker voor bewezen werden gehouden, te weten het lezen van de Streekkrant tijdens de diensturen en het gebruiken van het gemeentelijk faxtoestel voor persoonlijke doeleinden, en dat 4) ten aanzien van de andere tenlasteleggingen volgende vaststelling werd gemaakt: over de verkoop van sieraden door verzoeker bestaat op zijn minst twijfel; ook over de betrokkenheid van verzoeker "bij de feiten in de Vienna" en over de veelvuldige aanwezigheid van verzoeker in het rusthuis bestaat twijfel.

1.4. Het niet-goedkeuringsbesluit wordt bij brief van 6 januari 1995 aan de gemeente Lovendegem betekend, met volgende mededeling: "het staat U vrij dit dossier te hernemen mits inachtneming van de motieven van de niet-goedkeuring (...)".

1.5. Op 5 mei 1995 zendt hoofdvelddwachter DEMAERE een nieuw tuchtverslag aan de burgemeester, met het voorstel om verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. Het tuchtverslag steunt nu op een nieuwe selectie processen-verbaal uit het gesepo-

neerde strafdossier, en op een aantal daarmee verband houdende eigen vaststellingen van de hoofdveldwachter. De hoofdveldwachter stipt volgende inbreuken aan :

- "1. het versturen van faxen vanuit het politiekantoor, buiten de normale diensturen en tijdens zijn ziekteperiode, voor persoonlijke doeleinden;
2. het lezen van de Streek- en Koopjeskrant tijdens de diensturen en het niet respecteren van de diensturen;
3. het gebruiken van zijn typemachine van de politie om brieven te schrijven in opdracht van DIEPENBROECK;
4. het misbruik maken van zijn ambt;
5. het onzorgvuldig uitoefenen van zijn taak en het financieel benadelen van de gemeente Lovendegem".

1.6. Verzoeker wordt bij brief van 10 mei 1995 opgeroepen om voor de gemeenteraad te verschijnen om zich te verantwoorden voor "handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen" (de feiten 1 tot 4 uit het verslag van de hoofdveldwachter) en "tekortkomingen aan de beroepsplichten" (feit 5).

1.7. Op 22 juni 1995 verschijnt verzoeker voor de gemeenteraad.

Op 6 juli 1995 wordt dan beslist om verzoeker bij tuchtmaatregel van ambtswege te ontslaan. De gemeenteraad komt, in afzonderlijke stemmingen, tot het besluit dat elke tenlastelegging, zoals die door de hoofdveldwachter werd omschreven, bewezen is. De tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt, met 15 stemmen voor en 2 tegen, evenredig met de feiten bevonden. Met 14 stemmen voor en 3 tegen worden de motieven van de beslissing aangenomen.

Uit de overwegingen blijkt dat de gemeenteraad de procedure ziet als "deels een hernemen, na een ministeriële niet-goedkeuring, van een vroegere niet-goedgekeurde procedure, deels een totaal nieuwe", dat de vijfde tenlastelegging (onzorgvuldig uitoefenen van zijn taak en financieel benadelen van de gemeente) als een

nieuwe tenlastelegging wordt beschouwd, terwijl de "herneming" betrekking heeft op de tenlasteleggingen die reeds door de minister bewezen werden bevonden (met name het lezen van de Streekkrant tijdens de diensturen en het verzenden van faxen voor eigen rekening).

1.8. Verzoeker tekent beroep aan tegen de beslissing. Hijzelf en de gemeente worden op 19 september 1995 gehoord.

1.9. Op 6 oktober 1995 neemt de minister van binnenlandse aangelegenheden dan de bestreden beslissing tot goedkeuring van het gemeenteraadsbesluit.

De beslissing wordt bij brief van dezelfde dag aan verzoeker aangezegd.

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij opmerkt dat de verzoekende partij alleen de schorsing vraagt van het ministerieel besluit tot goedkeuring van het gemeenteraadsbesluit, en niet van het gemeenteraadsbesluit zelf; dat zij daaruit besluit: "Het verzoekschrift dient dan ook in die zin te worden gelezen"; dat de tweede verwerende partij, met verwijzing naar het arrest TIERENTYEN-PAUWELS, nr. 48.299 van 28 juni 1994, daaraan toevoegt dat het, binnen het schorsingsconten-tieux, niet mogelijk is het voorwerp van het beroep, buiten het verzoekschrift om, uit te breiden tot het gemeenteraadsbesluit zelf, dat dit weliswaar niet belet dat tegen het goedkeuringsbesluit middelen kunnen worden aangevoerd waarin de onregelmatigheid van het goedgekeurde besluit wordt ingeroepen, maar dat de schorsing van de goedkeuringsbeslissing niet tot gevolg kan hebben dat de beslissing van de gemeenteraad stilzwijgend wordt goedgekeurd, dat zij daarentegen tot gevolg zal hebben dat het besluit als uitdrukkelijk niet goedgekeurd moet worden beschouwd, zodat de schorsing van de goedkeuring alleen wel degelijk zinvol is in die zin dat de proce-

dure enkel moet hernomen worden door de minister en niet door de gemeenteraad;

2.2. Overwegende dat de schorsing van een goedkeuringsbesluit, net als de vernietiging ervan, niet voor gevolg kan hebben dat het aan goedkeuring onderworpen besluit geacht moet worden stilzwijgend te zijn goedgekeurd overeenkomstig artikel 6 van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de Nieuwe Gemeentewet; dat de schorsing of de vernietiging van de goedkeuringsbeslissing, de eerste voorlopig, de tweede definitief, vaststelt dat de beslissing van de gemeenteraad niet uitvoerbaar is omdat de goedkeuring gebrekkig is, hetzij omdat de goedkeuringsbeslissing zelf gebrekkig is, hetzij doordat zij aan de gemeenteraadsbeslissing klevende onregelmatigheden zonder correctie heeft overgenomen; dat de vernietiging voor de toezichthoudende overheid de verplichting met zich brengt om een nieuwe beslissing tot goedkeuring of tot niet-goedkeuring te nemen en daarbij acht te slaan op de uit de gemeenteraadsbeslissing overgenomen onregelmatigheden, zoals die eventueel in het vernietigingsarrest kunnen zijn vastgesteld; dat de vernietiging van de goedkeuringsbeslissing alleen, en dus ook de schorsing ervan, om die reden zinvol is; dat het voorwerp van het verzoek tot schorsing derhalve moet, en ook zinvol kan beperkt blijven tot wat verzoeker als zodanig heeft aangewezen: de ministeriële goedkeuringsbeslissing;

3.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat verzoeker tegelijkertijd met het verzoek tot schorsing een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend; dat zij daaruit afleidt dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is en dienaangaande uiteenzet: Evenmin als een

vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waaraan subsidiair een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure is gekoppeld, opgesplitst kan worden in een vordering tot gewone schorsing en een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, kan ook niet aangenomen worden dat beide vorderingen tegelijkertijd worden ingesteld; op dezelfde wijze verstoren beide procedures immers de normale rechtsbedeling door de Raad van State, beperken zij de rechten van de verdediging en maken zij "een gokje" door de verzoeker mogelijk; aannemen dat na een verwerping van een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid nog een verzoek tot schorsing volgens de gewone procedure kan worden ingediend is daarmee niet in tegenspraak omdat in dat geval niet "proceduraal gegokt" kan worden;

3.2. Overwegende dat verzoeker op 29 november 1995 twee afzonderlijke vorderingen tot schorsing heeft ingediend; dat hij in de ene verzocht om schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en zich beriep op de uiterst dringende noodzakelijkheid, terwijl de andere, in identieke termen gesteld, de schorsing van tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure beoogde; dat eerstgenoemde vordering bij arrest nr. 56.730 van 6 december 1995 werd verworpen, onder meer om reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid door verzoeker zelf leek ontkend te worden vermits hij tegelijkertijd een gewone vordering tot schorsing had ingediend; dat de verwerping van die vordering, na onderzoek van enkel de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, niet belet dat de Raad van State nadien volgens de geëigende procedure kennis neemt van de vordering waarbij de gewone schorsing van tenuitvoerlegging wordt gevraagd, ongeacht of het verzoekschrift werd ingediend voor of na de datum van het arrest waarbij over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is beslist;

4. Overwegende dat de Raad van State slechts de schorsing van tenuitvoerlegging van een beslissing kan bevelen op voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die kunnen leiden tot de vernietiging van de beslissing en dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt bewezen;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het achtste middel de schending inroept van artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet en van "het algemeen rechtsbeginsel dat binnen een redelijke termijn moet worden geoordeeld over het toekennen van een tuchtsanctie"; dat hij het middel als volgt adstrueert: hij wordt in de huidige procedure vervolgd voor feiten die bijna een decennium oud zijn; nochtans moet er, om te vermijden dat de verjaringstermijn zou worden uitgehold, van uitgegaan worden dat een ambtenaar niet ongelimiteerd vervolgd kan worden voor "feiten die straten oud zijn", dat een korpsoverste niet gedurende jaren kan nalaten enig initiatief te nemen en dat de instanties die over de ambtenaar controle uitoefenen de verplichting hebben om de tuchtoverheid zo vlug mogelijk in kennis te stellen van de tuchtfeiten waarvan zij op de hoogte zijn; dat hij vervolgens aanstipt dat de in artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet gebezigde term "tuchtoverheid" niet noodzakelijk verwijst naar het orgaan dat de tuchtstraf uitspreekt, dat er ook de korpsoverste kan worden onder verstaan, maar dat, zelfs in eerstgenoemde hypothese, "in elk geval" en zelfs los van de vraag of de tweede procedure een herneming is van de eerste tuchtzaak dan wel een volledig nieuwe, "een aantal feiten" verjaard zijn, omdat de verjaringstermijn loopt vanaf de kennisneming van de feiten tot het begin van de vervolging, om daarna verder te lopen vanaf de niet-goedkeuring van de beslissing tot de herneming van de procedure; dat hij besluit: "In elk geval wordt de verzoeker vervolgd voor een aantal feiten die dermate oud zijn dat de redelijke

termijn om hem hiervoor nog te vervolgen ver overschreden is";

4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij opmerkt, onder verwijzing naar de tekst van artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet en de omzendbrief van de Minister van Binnenlandse Aangelegenheden van 9 september 1992, dat de verjaringstermijn slechts begint te lopen op het ogenblik dat het orgaan dat de tuchtstraf uitspreekt kennis krijgt van de feiten, bijvoorbeeld door een tuchtverslag van de korpsoverste en dat dan binnen zes maanden een tuchtprocedure moet worden begonnen, wat betekent dat de betrokken ambtenaar opgeroepen moet worden om gehoord te worden door de tuchtoverheid; dat zij, concreet, stelt dat de gemeente de verjaringstermijn heeft nageleefd, zowel in de procedure die aanleiding was tot het gemeenteraadsbesluit van 13 oktober 1994 als in de voorliggende procedure; dat zij daaraan toevoegt dat het niet volstaat "te wijzen op het zich voordoen van de feiten", maar dat "enkel de vaststelling of de kennisname door de tuchtoverheid relevant is" en dat hoe dan ook het tuchtverslag van 5 mei 1995 nieuwe tenlasteleggingen inhoudt;

4.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij er vooreerst op wijst dat niet duidelijk is of verzoeker van oordeel is dat hij niet binnen een redelijke termijn werd beoordeeld, dan wel dat de verjaringstermijn bepaald in artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet zou geschonden zijn, en dat zij er, onder verwijzing naar het arrest HUYGHE, nr. 56.408 van 22 november 1995, van uitgaat dat verzoeker in zijn betoog de redelijke termijn centraal stelt; dat zij vanuit die opstelling, en daarbij de veronderstelling makend dat verzoeker aanbrengt dat het verslag van de hoofdveldwachter alleen maar zou mogen slaan op feiten die zich hebben afgespeeld in de laatste zes maanden, aanvoert dat enkel de

overheid die de tuchtstraf oplegt de tuchtrechtelijke vervolging kan instellen, dat een verslag van de korps-overste niet als zodanig kan worden gezien, zodat verzoekers uitgangspositie, op grond waarvan dit middel is geformuleerd, verkeerd is; dat zij vervolgens stelt verzoeker wel te kunnen bijvallen waar hij stelt dat de tuchtoverheid oog moet hebben "voor de datering van de vervolgte feiten ook al wordt zij vrij laat op de hoogte gebracht van bepaalde punten", maar dat in dat verband niet mag worden vergeten dat de bestreden beslissing voor een stuk de (tijdsige) herneming betreft van een eerdere procedure, zodat er "niet de minste schending van het beginsel van de redelijke termijn te ontwaren" is;

4.4.1. Overwegende dat, zoals de Raad van State reeds in het arrest HUYGHE, nr. 56.408 van 22 november 1995 heeft gewezen, een verzoeker zich niet tegelijk kan beroepen op de schending van artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet en op de schending van het beginsel van de redelijke termijn bij het instellen van de tuchtvordering omdat de genoemde wetsbepaling een termijn vaststelt die op precies zes maand is bepaald, terwijl de redelijke termijn per definitie een termijn is waarvan de duur niet in de wet is vastgelegd; dat het trouwens, waar verzoeker zich beroept op de schending van de redelijke termijn, niet duidelijk is of verzoeker de schending inroept van de redelijke termijn om de tuchtvervolging in te stellen dan wel de redelijke termijn om een beslissing te nemen, vermits het verzoekschrift zich op dat stuk tegenspreekt; dat de Raad van State daarom dat aspect van de zaak, in de huidige stand van de procedure, niet nader kan onderzoeken en er zich toe moet beperken het middel te onderzoeken in zoverre het steunt op de schending van artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet; dat zelfs te dien aanzien verzoeker ongemeen vaag blijft waar hij er zonder nadere uitleg op wijst dat "een aantal feiten" verjaard zijn of verwijst

naar "feiten die straten oud zijn"; dat de onduidelijkheid waarvan de verzoekende partij bij de uiteenzetting van het middel aldus blijkt heeft gegeven, de Raad van State ertoe verplicht het onderzoek te voeren met inachtneming van de feitelijke gegevens zoals die uit het dossier naar voren komen en hierboven sub 1 werden samengevat;

4.4.2. Overwegende dat artikel 317, eerste lid, van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt: "De tuchtoverheid kan geen tuchtrechtelijke vervolging meer instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten"; dat die bepaling in de omzendbrief van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden van 9 september 1992 aldus wordt gelezen dat "het dus geenszins (volstaat) dat het diensthoofd van de betrokkene, de commissaris of de gemeentesecretaris kennis hebben van de feiten om te stellen dat de tuchtoverheid eveneens geacht wordt kennis te hebben van deze feiten"; dat die interpretatie enige steun lijkt te vinden in de parlementaire voorbereiding van artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet, waar de bevoegde minister verklaarde dat de verjaringstermijn werd ingesteld "om te beletten dat wanneer de feiten gekend en bewezen zijn, men eindeloos blijft twijfelen aan de opportuniteit van een tuchtprocedure, of de zaak blijft uitstellen tot het beter schikt" (Parl. Doc. Senaat, 1990-1991, nr. 1278/2, p. 17) en derhalve, in de huidige stand van de procedure kan worden bijgevalen; dat daarentegen de genoemde omzendbrief niet kan worden gevolgd waar hij met de bewoordingen dat de kennisneming of de vaststelling van de feiten moet gebeuren door "het orgaan zelf dat de tuchtstraf uitspreekt" lijkt aan te nemen dat de feiten vastgesteld moeten worden door of ter kennis gebracht worden van het orgaan dat uiteindelijk de tuchtstraf oplegt; dat immers in die interpretatie de aanvang van de verjaringstermijn slechts definitief vastgesteld kan worden na de einduitspraak;

dat daarenboven niet wordt ingezien waarom de in artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet gebezigde term "de tucht-overheid" niet gelezen zou moeten worden in samenhang met het gehele hoofdstuk IV van titel XIV van de Nieuwe Gemeentewet, waar voor de bestraffing van dezelfde feiten verschillende organen bevoegd worden gemaakt en dus in die zin dat de verjaringstermijn aanvangt op het ogenblik dat gelijk welk orgaan aan wie de wet de bevoegdheid heeft opgedragen een tuchtstraf aan de betrokken ambtenaar op te leggen kennis krijgt van de tuchtrechtelijk strafbare misdraging; dat in die lezing van de wet dan ook aangenomen lijkt te moeten worden dat, voor wat een lid van de landelijke politie betreft, de verjaringstermijn voor de tuchtvordering aanvangt op het ogenblik dat ofwel de gemeenteraad ofwel de burgemeester, beiden overeenkomstig artikel 296, §1 van de Nieuwe Gemeentewet terzake bevoegd, de feiten vaststelt of ervan in kennis wordt gesteld;

4.4.3. Overwegende dat in deze, uit inlichtingen die op verzoek van de Auditeur in het dossier zijn neergelegd, blijkt dat de procureur des konings te Gent met een schrijven van 10 juni 1994 aan de burgemeester van Lovendegem een copie heeft toegestuurd van het geseponeerde strafdossier opgemaakt lastens verzoeker; dat de verjaringstermijn bedoeld in artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet ten aanzien van de in dat dossier voorkomende feiten een aanvang heeft genomen op het ogenblik van de ontvangst van het dossier door de burgemeester; dat de hoofdveldwachter in een tuchtverslag van 9 juni 1994 aan de burgemeester ook uiteenzette dat verzoeker een schrijven, dienend voor private doeleinden, had uitgetikt "op zijn schrijfmachine van de gemeente", zodat ook voor dat feit de verjaringstermijn aanving toen de burgemeester kennis nam van het tuchtverslag;

4.4.4. Overwegende dat artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet er niet aan in de weg staat dat een bestuur, wiens tuchtbeslissing door de toezichthoudende overheid niet werd goedgekeurd, het tuchtdossier, met bekwame spoed en binnen de grenzen gesteld door de niet-goedkeuringsbeslissing herneemt, maar dat het er zich wel tegen verzet dat bij de hernieuwing feiten, die aan de burgemeester meer dan zes maanden voordien ter kennis waren zonder dat zij aanleiding waren tot het instellen van een tuchtvordering, nog in aanmerking werden genomen, hetzij om niet afdoende bewezen tenlasteleggingen vooralsnog te onderbouwen, hetzij om nieuwe tenlasteleggingen te formuleren; dat in dit geval vastgesteld moet worden dat de nieuwe tuchtprocedure, die op 10 mei 1995 is opgestart met de oproeping van verzoeker om voor de gemeenteraad te verschijnen, steunt op het verslag van de hoofdveldwachter van 5 mei 1995 waarin deze alle tenlasteleggingen ofwel uitsluitend -met name de tenlastelegging "het gebruiken van zijn typemachine van de politie om brieven te schrijven in opdracht van DIEPENBROECK"- ofwel gedeeltelijk -met name de tenlastelegging "niet respecteren van de diensturen", "misbruik maken van zijn ambt" en het "onzorgvuldig uitoefenen van zijn taak en het financieel benadelen van de gemeente Lovendegem"- steunt op feiten die reeds door het geseponeerde strafdossier aan de oppervlakte waren gebracht, welk dossier reeds op 10 juni 1994 aan de burgemeester was medegedeeld; dat ook de tweede verwerende partij voor het bewijs van de tenlasteleggingen voornamelijk teruggaat naar het geseponeerde strafdossier; dat in die omstandigheden de Raad van State vooralsnog moet vaststellen dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van artikel 317 van de Nieuwe Gemeentewet; dat het middel ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker, met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij ondergaat door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de

bestreden beslissing, wijst op het bestaan van een materieel en een "groot moreel" nadeel; dat hij dienaangaande het volgende uiteenzet :

"De verzoeker wordt op 7 januari aanstaande 51 jaar. Hij heeft zijn hele leven gewerkt eerst als rijkswachter en dan als veldwachter. De uitzichten op de arbeidsmarkt zijn voor oudere werklozen bijzonder slecht. Bovendien heeft de verzoeker een opleiding voor het specifieke beroep van politiemann, en is dus niet gekwalificeerd voor andere beroepen.

Het feit dat verzoeker gedurende langere tijd ervan wordt weerhouden zijn beroep uit te oefenen heeft tevens een groot moreel nadeel tot gevolg.

Over deze zaak, die tot op heden met gesloten deuren werd behandeld, heeft verzoeker zich nog nooit publiek verdedigd. Door allerhande lekken zijn er echter meermaals publicaties geweest in diverse dagbladen die de verzoeker in een slecht daglicht stelden.

Het begin van het dossier, met name het artikel in 'Blik' was een eerste grote publieke aanval op de verzoeker. Hoewel uiteindelijk is gebleken dat 90 % van de aanklachten niet zijn weerhouden in de procedure, is er publiek geen enkele rechtzetting gebeurd.

Uit het strafdossier blijkt bovendien dat er over de verzoeker een groot aantal onterechte roddels de ronde doen, die niet in het minst worden gevoed door de algemeen maatschappelijke tijdsgeest die wantrouwig staat tegenover alle mogelijke vormen van vermeend misbruik bij overheidsambtenaren en politiediensten. Het feit dat de verzoeker ervan wordt weerhouden zijn werk te doen, versterken deze roddels in Lovendegem, en dreigen een onherstelbaar en groot moreel nadeel aan de verzoeker te berokkenen.

De verzoeker is intussen zonder enige vorm van inkomsten. Hij heeft het dagelijks moeilijk om rond te komen";

5.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij opmerkt dat het financieel nadeel dat verzoeker inroept niet concreet bewezen wordt en trouwens "bijzonder relatief" is, omdat verzoeker enerzijds reeds werkzaam zou zijn in een deeltijdse job en dat hij hoe dan ook steeds een beroep kan doen op het O.C.M.W. en omdat anderzijds uit het strafdossier blijkt dat verzoeker "bekend staat als een zeer gefortuneerde burger", dat hij ook over "meerdere eigendommen" beschikt;

5.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij opmerkt dat materieel financieel nadeel "het typevoorbeeld vormt van een herstelbaar nadeel", dat in dit geval het wegvallen van het inkomen ook geen onherstelbaar nadeel berokkent, omdat verzoeker recent een woning ter waarde van minstens 6.000.000 BEF heeft verkocht, en er nog een tweede te koop heeft en dat verzoeker trouwens samenwoont met zijn vriendin, die over een ruim inkomen beschikt; dat zij, ten aanzien van het moreel nadeel, aanstipt dat enkel rekening mag worden gehouden met het nadeel zoals dat in het verzoekschrift wordt uiteengezet en er ook nog op wijst dat verzoeker zijn nadeel legt in de roddels die in de gemeente de ronde doen als gevolg van het in "Blik" verschenen artikel en dus niet in de bestreden goedkeuringsbeslissing;

5.4. Overwegende dat het ontslag van ambtswege, luidens artikel 283 van de Nieuwe Gemeentewet een "maximumstraf", een beslissing is die voor de betrokken ambtenaar een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel met zich brengt; dat het voor ieder welkenkond mens duidelijk is dat de definitieve verwijdering uit de dienst van een politieambtenaar op grond van persoonlijke misdragingen de betrokkene te schande stelt en dat die schandvlek niet wordt goedge maakt door de later komende vernietiging van de tuchtstraf; dat het in die omstandigheden aan de tegenpartijen toekomt om concrete tegenaanwijzingen te verstrekken die het bestaan van het nadeel tegenspreken; dat de tegenpartijen zulks in dit geval niet doen; dat derhalve ook voldaan is aan de tweede voorwaarde tot schorsing van tenuitvoerlegging;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de ministeriële beslissing van 6 oktober 1995 houdende goedkeuring van de beslissing van 6 juli 1995 van de gemeenteraad van Lovendegem waarbij Achiel VAN ROMPUY bij tuchtmaatregel ambtshalve wordt ontslagen.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig april 1900 zesennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.